

HỒI 110

Đại Hiến Thần Thông

Từ Tử Lăng nhảy lên xà nhà, nấp giữa trong khoảng trống giữa xà ngang và mái nhà, thu liễm toàn bộ tinh khí thần vào nội thể, sử dụng nội tức pháp trong Trường Sinh Quyết, im lặng quan sát tình hình bên dưới. Tiếng tường đổ không ngừng truyền lại, chỉ thấy tám người lần lượt từ địa đạo đi lên.

“Rầm!”.

Nghe tiếng có thể đoán định căn nhà bên ngoài đã hoàn toàn sập xuống. Nhưng bọn tặc khẩu đương nhiên không thể tìm ra bất cứ người nào, bởi vì nhóm người của Thương Tú Tuần đã đi theo địa đạo lên tới đây.

Thanh âm của tam chấp sự Đạo Thúc Thịnh vang lên phía dưới Từ Tử Lăng: “Liều chấp sự không biết đang làm gì vậy mà giờ này còn chưa thấy dẫn người tới cứu viện?”

Thương Tú Tuần khế quát: “Câm miệng! Liều chấp sự phải tránh né chủ lực của địch nhân rồi mới có thể y kế tới đây. Chiêu dụ địch này cũng là một cách trong lúc không có cách nào khác. Ai bảo các ngươi phán đoán sai thực lực của địch nhân để giờ chúng ta muốn tiến muốn thoái đều khó khăn chứ?”.

Phúc đại tử nói: “Có người tới!”.

Chúng nhân vội vàng nín thở đứng yên bất động. Bên ngoài vẫn vang lên tiếng động hỗn tạp của cửa bị đập vỡ, đồ vật bị ném bay. Thương Tú Tuần và Phúc đại tử đứng canh một góc cửa sổ, Đào Thúc Thịnh thì đứng ở một cửa sổ khác. Năm người còn lại xem ra đều là cận vệ của Thương Tú Tuần. Có thể đoán ra đội ngũ của Thương Tú Tuần đã từng gặp phải phục kích, nhóm người này đã hộ vệ nàng mở đường máu thoát khỏi trùng vây, trốn đến thôn trang đã được Lỗ Diệu Tử thiết kế sẵn từ lâu, sau đó phát tín hiệu thông tri cho Liều Tông Đạo dẫn binh tới cứu viện, nào ngờ không biết vì sao mà bọn tứ đại khẩu đã nắm được hành tung của bọn nàng, đích thân truy sát, dồn nàng rơi vào hiểm cảnh.

Đào Thúc Thịnh đột nhiên quay đầu nhìn chúng nhân một lượt, thấy ai nấy đều tập trung tinh thần ra ngoài cửa sổ, hữu thủ liền nhanh chóng rút vào trong bọc lấy ra một món

đồ, vung tay định ném ra bên ngoài. Từ Tử Lăng thấy vậy thì bất chấp hậu quả, vội thấp giọng quát: “Dừng tay!”.

Cả tám người trong gian nhà nhỏ lập tức giật mình kinh hãi, cùng lúc ngược mắt nhìn lên xà nhà. Đào Thúc Thịnh vội lén lút nhét thứ đồ vừa móc ra trở lại trong bọc. Bọn Thương Tú Tuần biết rõ là có người, song không ai dám lên tiếng.

Từ Tử Lăng thò đầu ra nói khể: “Ta tuyệt đối không phải là người của lũ tặc khấu, lại càng không có ác ý, bây giờ sẽ xuống dưới đó ngay đây!”.

Thương Tú Tuần cũng là bậc cân quốc anh thư có tài đại tướng, biết được võ công của người thần bí này quyết chẳng thể thấp hơn mình, đường lối nội công lại kỳ dị vô song, nếu động thủ với y e rằng chưa chắc đã chế phục được, mà còn làm kinh động tới lũ tặc khấu nữa, nên liền phát tay ra hiệu cho thuộc hạ lùi lại, biểu thị thành ý với đối phương.

Từ Tử Lăng trượt xuống dọc theo cột nhà, chân còn chưa chạm đất thì Đào Thúc Thịnh đã bước lên một bước, vung chỉ chọc tới vùng ngực gã. Chỉ phong phá không rít lên một tiếng rợn người. Thương Tú Tuần muốn hét lên ngăn cản y xuất thủ cũng không còn kịp nữa.

Từ Tử Lăng biết y sợ gã sẽ bóc trần thân phận nội gian của mình nên mới tiên hạ thủ vi cường, chỉ hừ lạnh một tiếng, để mặc đầu ngón tay y đâm vào ngực, hữu chưởng vỗ ra như một tia chớp.

Đào Thúc Thịnh cả mừng, thầm nhủ: “Dù người có chân khí hộ thể cũng không thể đỡ được chỉ kinh này của ta”.

Chẳng ngờ đầu ngón tay vừa mới chạm phải làn da Từ Tử Lăng thì kinh, kinh lực còn chưa kịp thổ ra thì một cỗ chân khí kỳ dị nóng như hỏa diệm đã xâm nhập vào nội thể, đi qua kinh mạch ở ngón tay, chẳng những bức cho chân khí của y tản ra mà còn công thẳng vào tâm mạch. Đào Thúc Thịnh toàn thân run lên bần bật, hồn phi phách tán, chưa kịp phản ứng gì thì hữu chưởng của Từ Tử Lăng đã hóa vỗ thành phát, quét vào chỗ tiểu phúc của y.

Đào Thúc Thịnh lão đảo gục xuống, Từ Tử Lăng liền vòng tay đỡ lấy hông y, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Đáng lẽ y ít nhất cũng có thể tri tri được mười chiêu tám chiêu, chỉ có điều là y không ngờ được trên thế gian này lại có thứ kinh lực kỳ quái như của Từ Tử Lăng nên mới lạc bại ngay từ chiêu đầu tiên như vậy.

Những người còn lại, bao gồm cả Thương Tú Tuần không ai là không trợn mắt há miệng ngạc nhiên, không ai nghĩ rằng với công lực của Đào Thúc Thịnh mà lại dễ bị người

khác thu thập như vậy. Cũng may là người này dường như không có ác ý, chỉ điểm vào vài huyệt đạo của Đào Thúc Thịnh, khiến y tạm thời hôn mê mà thôi.

Thương Tú Tuần dương kiếm lên, chỉ thẳng vào nam tử hiền ngang có dáng vẻ nông cuồng phóng túng này, hừ lạnh nói: "Rốt cuộc các hạ là ai?"

Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ, lắng nghe những động tĩnh nhỏ nhất ở xung quanh, biết được tạm thời bọn tặc khấu còn đang tìm kiếm ở nơi khác, mới thở phào một hơi, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm thẳm của Thương Tú Tuần, giả vờ như không hề quan tâm tới câu hỏi của nàng, mỉm cười chậm rãi nói: "Vừa rồi bỉ nhân mạo hiểm phát ngôn làm quý vị kinh hoàng, trường chủ có biết vì nguyên gì không?"

Thương Tú Tuần lạnh lùng nhìn gã một lượt, rồi liếc sang phía Đào Thúc Thịnh đang nằm dưới đất, điềm tĩnh nói: "Nếu bằng hữu không bộc lộ thân phận trước, tất cả đều miễn bàn".

Từ Tử Lăng lui lại vị trí ban đầu của Đào Thúc Thịnh rồi nói: "Trường chủ chỉ cần phái người lục soát trong bọc của quý thuộc hạ, tự nhiên sẽ hiểu ta vừa nói gì".

Thương Tú Tuần nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên, đôi mắt đẹp long lanh xạ ra những tia nhìn sắc bén, trầm giọng nói: "Ý của bằng hữu là muốn nói y là phản đồ?" Chỉ nghe ngữ điệu của Thương Tú Tuần đã biết nàng sớm đã sinh nghi, chỉ là chưa dám khẳng định Đào Thúc Thịnh thực sự là nội gian hay không mà thôi. Bởi vì tháng này vừa hay đến lượt Đào Thúc Thịnh phụ trách nhiệm vụ thu thập tin tức tình báo.

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Vừa rồi ta thấy y muốn ném ra thứ gì đó giống như hỏa pháo.Ồ! Có người tới!".

Tiếng y phục phát gió từ bốn phương tám hướng truyền tới.

oOo

Vùng đồng trống gần hiệp khẩu của mục trường.

Khẩu Trọng nấp trên một cây đại thụ, toàn thần chú ý quan sát động tĩnh của bọn Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn và mười mấy người khách cách đó chừng năm mươi bước chân. Bọn họ đã thay y phục của người trong mục trường, trong đó còn có một lão giả hình dáng và thân hình đều rất giống với Thương Chấn, nên liền đóng giả luôn làm họ Thương, nếu

không phải người quen thân thì phải đến gần quan sát thật kỹ mới có thể phân biệt thật giả, bằng không thì rất dễ bị y gạt mà coi đây là đại quân gia của mục trường này. Lúc này chỉ thấy y đang cầm ống điều, hút vài hơi rồi phả ra mấy làn khói mỏng, đến cả Khấu Trọng cũng phải thán khen tuyệt. Những người khác thì đóng giả làm tùy tùng đi theo Thương Chấn. Bọn Lý Tú Ninh nhìn thấy vậy, lại có thêm Uyển Nhi ở bên cạnh che đậy, không trúng kế mới là chuyện lạ.

Điểm lợi hại nhất của kế này chính là dẫn dụ Lý Tú Ninh ra ngoài nội bảo, mà Lý Tú Ninh thì không thể dẫn theo nhiều thủ hạ tới phó hội, nếu các cao thủ như Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhạn và giả Thương Chấn cùng lúc phát động thế công bất ngờ, cơ hội thành công là vô cùng lớn. Người đóng giả Thương Chấn chính là lão nhân được Lý Thiên Phàm gọi là Trần lão sư lúc nãy, ngoại trừ Lý Thiên Phàm và Trầm Lạc Nhạn ra, có lẽ lão là người có võ công cao nhất trong đám người còn lại.

Ngoài ra còn có một đại hán họ Bạch tuổi chừng hơn ba mươi và một hán tử gầy gò tên Mã Phương, xem ra cũng là hảo thủ trong đám thuộc hạ của Lý Mật. Người họ Bạch dùng một đôi song phủ, còn Mã Phương thì đeo trên lưng một thanh trường kiếm. Mười người còn lại niên kỷ đều khoảng chừng hai mươi tới hai lăm, thái dương huyết người nào người nấy đều gồ cao, chỉ nhìn qua cũng biết không phải hạng đường thủ tầm thường.

Trầm Lạc Nhạn thần sắc lãnh đạm, thân hình đã gầy hơn trước, nhưng vẫn mỹ lệ vô song. Nàng đang đội một chiếc mũ lên để che mớ tóc đen óng ả, tuy ăn mặc như nam nhi nhưng cũng toát lên một vẻ quyến rũ hết sức đặc biệt.

Bốn phía thì thoảng lại vang lên tiếng ngựa hí, kỳ dư cả mục trường đều yên lặng như tờ.

Hiện giờ chiến sĩ trong mục trường đều đã tập trung cả bên ngoài hiệp khẩu và thành bảo, bên trong chỉ lưu lại hơn chục người canh gác, giống như một nơi không hề phòng vệ gì vậy, thêm vào đó nơi này lại là khu rừng thưa bên cạnh đông hiệp khẩu, lúc này lại đêm tối mù mịt, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không ai biết được.

Cả một âm mưu này giống như tấm áo trời không miếng vá, chỗ sơ hở duy nhất của nó chính là để Khấu Trọng quan sát từ đầu tới cuối. Trầm Lạc Nhạn vừa đi vừa giải thích phương pháp phối hợp và thời gian động thủ. Lúc này Lý Tú Ninh cũng đã tới nơi.

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, trườn mình xuống khỏi ngọn cây.

oOo

Thương Tú Tuần biến sắc nói: “Mau vào địa đạo!” Đoạn đưa tay đặt lên lưng Phúc đại tỷ, đẩy ái tỷ đi xuống địa đạo trước. Những người khác cũng vội vàng đi theo. Thương Tú Tuần chộp ngang hông Đào Thúc Thịnh, thoáng do dự rồi quay sang nhìn Từ Tử Lăng nói: “Bằng hữu! Xuống đi!”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nhìn nàng nói: “Ta ở đây đối phó địch nhân! trường chủ nhớ phải đóng lối vào địa đạo đây!”.

Thương Tú Tuần đang nhắc Đào Thúc Thịnh lên nhảy vào địa đạo, nghe gã nói vậy thì liền ngẩng đầu lên nhìn gã với ánh mắt ngạc nhiên. Khi mục quang hai người vừa tiếp xúc với nhau, cánh cửa gian phòng đã vỡ ra làm năm mảnh, một tên địch nhân huơ đao chém tới. Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, vận đủ công lực cách không đánh ra một quyền.

“Bình!”.

Đại hán đó cả người lẫn đao bị kinh lực mạnh mẽ không thể kháng cự của gã đánh cho bay lên khỏi mặt đất như cánh diều đứt dây, đụng trúng năm sáu tên khác đang lao vào theo, kẻ thì gãy xương, tên thì đập mặt chết ngay tại trận, không tên nào là may mắn thoát được, từ đây có thể thấy được quyền kinh của Từ Tử Lăng giờ đây uy mãnh tới mức độ nào.

Thương Tú Tuần nhìn gã xuất quyền mà trợn mắt ngạc nhiên, phải đợi Từ Tử Lăng thúc giục mấy lượt mới chịu chúi xuống địa đạo rồi phát động cơ quan đóng cửa lại. Hai bên cửa sổ cùng lúc bị phá vỡ, hai cây trường mâu đâm vào như hai tia chớp.

Từ Tử Lăng vẫn lắng nghe tiếng cửa địa đạo đóng sập lại, song thủ cùng lúc chộp vào đầu thương, vận công chấn đoạn. Hai tên tặc khấu vừa tập kích không giữ ổn được thế đứng, bị gã kéo giật về.

Từ Tử Lăng thu hồi song thủ, hai cùi tay cùng lúc huých vào ngực hai tên địch nhân. Hai tên kia lập tức thổ ra một búng máu, gục người xuống đất. Tiếp đó Từ Tử Lăng chẳng thèm nhìn lại, vung tay ném luôn đoạn thương gãy ra trúng ngực một tên đại hán khác đang nhảy cửa sổ vào nhà. Chỉ nghe tên đại hán hự lên một tiếng, gã xuống khung cửa, nửa trên ngửa mặt lên trời, tử trạng vô cùng khủng khiếp.

Bên ngoài chợt tĩnh lặng như quỷ vực, chỉ có tiếng đuốc cháy nổ lách tách, còn đâu thì không còn thấy kẻ nào dám vọng động xông vào nữa.

Tào Ứng Long bên ngoài gầm lên: “Thương Tú Tuần, có gan thì ra đây đối diện với Tào mỗ!”.

Tên mình chủ tặc khẩu này hiển nhiên đã bị thủ đoạn bá đạo của Từ Tử Lăng làm kích phát hung tính. Hào khí của Từ Tử Lăng dâng cao vạn trượng, cười lên ha hả, chấp tay sau lưng, nhàn nhã bước ra ngoài cửa.

Trước cửa có bảy tám cỗ thi thể nằm la liệt, tử tạng thiên kỳ bách quái, khó thể hình dung.

Tứ đại khẩu do Tào Ứng Long dẫn đầu xếp thành hình chữ nhất đứng trước mặt gã, những tên khác thì xếp thành một đường vòng cung bao vây phía sau, đao cung kiếm kích sáng rực lên dưới ánh lửa bập bùng, sát khí dày đặc bao trùm cả không gian.

Hơn trăm đôi mắt đều tập trung cả vào Từ Tử Lăng. Chúng tặc khẩu thấy người bước ra không phải Thương Tú Tuần, đều lấy làm ngạc nhiên.

Thốn Thảo Bất Sinh Hướng Bá Thiên chỉ tay gầm lên: “Người là ai?”.

Từ Tử Lăng ung dung đáp: “Ta là ai? Người chưa đủ tư cách hỏi câu này”.

Đám tặc khẩu nghe gã nói vậy thì chửi bới âm ỉ, hơn mười mũi tên lập bắn về phía Từ Tử Lăng.

oOo

Hai tốp nhân mã từ từ tiến lại gần. Lý Tú Ninh cũng là người cẩn thận, chậm dần cước bộ, khi còn cách toán người của giả Thương Chấn chừng ba trượng thì dừng lại, thì lễ nói: “Đại quân gia!”.

Giả Thương Chấn bước lên một bước, cúi người hoàn lễ: “Đây đều là thủ hạ tâm phúc đã theo Thương mỗ nhiều năm, Tú Ninh công chúa có thể yên tâm”. Cả thanh âm già nua của Thương Chấn mà kẻ giả mạo này cũng bắt chước được bảy tám phần, thêm vào đó ỷ lại cố ý hạ thấp giọng nói chuyện, người không quen thân đích thực rất khó phân biệt giả chân.

Lý Tú Ninh liếc nhìn Uyển Nhi một cái, thần nhiên nói: “Làm phiên đại tổng quản phải lao giá từ đông hiệp khẩu về đây, Tú Ninh cảm thấy rất ngại. Không biết vì sao các vị không dùng ngựa đi cho nhanh?”.

Giả Thương Chấn làm bộ thở dài một tiếng rồi nói: “Cũng chỉ vì muốn che tai mắt của người khác mà thôi... hà!”.

Chợt có tiếng bước chân từ sau lưng Lý Tú Ninh truyền tới. Cả hai nhóm người đều ngạc nhiên nhìn lại. Chỉ nghe một người nói lớn: “Công chúa! Xin lỗi! Tiểu nhân giải quyết xong rồi! Chà, thật là dễ chịu!”.

Lý Tú Ninh khẽ run lên, nhận ra đó là thanh âm của Khấu Trọng. Dưới sự chú ý của chúng nhân, một hán tử mũi ưng cao lớn, mặt đầy râu ria, dáng vẻ ngông cuồng ngổ ngáo từ trong rừng bước ra, vừa đi vừa thất lại dải quần.

Bọn Sài Triệu biết gã lợi hại, vội chuẩn bị lấy binh khí ra, nhưng Lý Tú Ninh đã kịp thời đưa tay cản lại, cất tiếng quát lạnh lùng: “Ta đã bảo người không cần đến rồi mà, người không nghe thấy hả?”.

Khấu Trọng đổi giọng không ngừng gật đầu nói: “Công chúa bớt giận! Công chúa bớt giận!”.

Bọn Giả Thương Chấn, Lý Thiên Phàm, Trầm Lạc Nhận đều chau mày không hiểu chuyện gì. Khấu Trọng như chẳng hề coi Lý Tú Ninh vào đâu, lách người đi giữa ánh mắt tức giận của bọn Sài Triệu đến khoảng trống giữa hai nhóm người, ho khan một tiếng rồi nói: “Công chúa thứ tội! Để tiểu nhân giới thiệu cho người mấy vị bằng hữu!” Tiếp đó gã chỉ tay vào Lý Thiên Phàm đang đứng sau lưng Giả Thương Chấn, cao giọng nói: “Vị này là Lý Thiên Phàm Lý công tử, độc tử của Mật Công ở Ngõa Cương trại”.

Bọn Lý Tú Ninh cùng lúc biến sắc. Khấu Trọng khẽ đóng đưa người, lướt tới bên cạnh Uyển Nhi, cười hì hì nói: “Vị phu nhân này là tiểu thiếp mới nạp của đại quân gia chân chính, thân phận trước đây là... của Lý công tử... a!”.

Uyển Nhi biết thân phận bị bại lộ, nào kiềm chế nổi, phất mạnh tay đâm cây trủy thủ tẩm độc về phía Khấu Trọng và Lý Tú Ninh. Lý Tú Ninh khi biết được thân phận của Lý Thiên Phàm đã lập tức lưu tâm đến Uyển Nhi, chỉ thấy nàng hừ lạnh một tiếng, ống tay áo tung lên cuốn lấy cây trủy thủ của ả.

Khấu Trọng giả bộ như đột nhiên nhảy lùi lại, kêu lớn một tiếng: “Muốn giết người chắc!”, lời còn chưa dứt thì đã giở thân pháp kỳ quái học được từ loài cá lướt tới trước mặt Giả Thương Chấn.

Uyển Nhi thấy không còn Khấu Trọng chắn lối, lập tức thu hồi trủy thủ, tránh một chưởng phát tới của Lý Tú Ninh, đang định nhảy lui lại thì Sài Triệu đã vô thanh vô tức lướt tới điểm một chỉ vào sau lưng ả. Uyển Nhi lập tức gục xuống.

Khấu Trọng không để ý tới sát cơ bùng bùng trên mặt bọn Giả Thương Chấn, cười ha hả nói tiếp: "Vị đại quân gia giả mạo này được gọi là Trần lão sư, còn đại danh thì...!".

Một tên đại hán trẻ tuổi đứng bên cạnh Lý Thiên Phàm cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhảy bổ tới vung đao chém vào vai trái Khấu Trọng, đao pháp nhanh nhẹn hung mãnh, lại rất ít sơ hở.

"Cheng!".

Tĩnh Trung Nguyệt đã rời vỏ. Chúng nhân chỉ thấy ánh vàng lóe lên chói lọi, còn chưa nhìn rõ thì đã nghe "Đang!" một tiếng, tên thủ hạ vừa xông lên của Lý Thiên Phàm cả người lẫn đao bay lên khỏi mặt đất rơi bịch xuống cách đó hơn trượng, lăn lông lốc như một trái hồ lô, đụng trúng một gốc cây rồi mới dừng lại, lập tức tảng mạng đương trường.

Khấu Trọng giống như vừa làm một chuyện hết sức cón con, thờ ơ cho đao vào vỏ, bước tới trước mặt Trần Lạc Nhạn, chưa kịp nói gì thì nàng đã cất giọng lạnh lùng hỏi: "Không cần giả thần giả quỷ nữa, hảo huynh đệ của người đâu?".

Khấu Trọng ghé miệng sát tai nàng, thì thầm: "Bởi vì hấn sợ nàng nên đã trốn đi rồi!".

Bọn Lý Thiên Phàm không ai là không ngạc nhiên, không ngờ hai người lại có quen biết, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra trong võ lâm có nhân vật lợi hại nào có hình dáng giống như là gã.

Song mục Trần Lạc Nhạn lộ ra thần sắc phức tạp, nhẹ giọng nói: "Bảo y ra đây giết ta đi!".

Khấu Trọng lui lại một bước, cười ha hả nói: "Ai nữ giết chết vị quân sư nhan sắc trầm ngư lạc nhạn như nàng chứ?".

"Cheng!".

Tĩnh Trung Nguyệt lại tuốt ra. Khấu Trọng uốn thẳng người lên, lập tức lộ ra một thứ bá khí đáng sợ của kẻ có thể hiệu lệnh thiên hạ, cao giọng quát: "Trừ Trần quân sư ra, không để bất cứ tên nào sống sót!".

Song mục phát xạ hai đạo tinh quang nhìn chăm chăm vào Lý Thiên Phàm, Tinh Trung Nguyệt bổ ra, khí thể hung mãnh tuyệt luân, nhưng lại mang cho đối phương một cảm giác đao này của gã linh động vô thường, biến hóa vô biên, không biết đường nào mà ứng phó.

Một luồng khí kinh xoáy ốc bao trùm cả chiến trường. Lý Tú Ninh khẽ run lên, thậm chí biết cả đời này mình cũng không thể nào quên được khí khái uy phong của Khấu Trọng lúc này, liếc mắt nhìn trộm Sài Triệu đứng bên cạnh, thấy y đang nhìn chăm chăm Khấu Trọng với vẻ kinh hãi, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác như mình vừa phạm tội.

- o O o -